

MEDİNELİ GENÇLER

Bismillahirrahmanirrahim. Elhamdülillah vessalatu vesselamu alâ Resûlillah.

Değerli Genç Kardeşlerim,

Bütün dünyada ve özellikle de beraber Türkçenin konuşulup dinlendiği memleketimizde gençlerin önemi ve bir ülkenin yarınları oldukları gibi konularda, özellikle gençlik bayramı gibi milli bayramlarda bol bol konuşma dinleriz. Hatta çok iddialı olmamakla beraber iddialı olan bir söz söyleyebilirim.

Hafızası iyi ve güçlü bir genç, bir gençlik bayramında oradaki büyüklerin neler konuşacağını üç aşağı beş yukarı tahmin edebilir. Sözler bellidir: “Gençler; yarınımızdır, gençler çok önemlidir, genci olmayanın geleceği yoktur, gençlere önem veriyoruz.” Bu cümlelerin pratiği mevcut dünyada ve özellikle mü’minlerin yaşadığı topraklarda maalesef tezahür etmiyor.

Bir baba ve anne bütün çalışmaları; para biriktirmek ve daire almak gibi birikimleri karşısında kendilerine “Niye bu kadar yoğun çalışıyorsun?” diye sorulduğunda “Çocuklara bırakacağız. Çoluk çocuğun can ve maddi sıkıntıları olmasın.” gibi gerekçeler öne sürerler ama çocuklarına biriktirdiklerinden bir harçlık bile vermezler. Hep “Ben öldükten sonra alsın.” denilir. Sorduğunda çocukları için yaşadığını söyler, pratikte ise çocuklarına karşı en cimri baba, en cimri annedir.

Burada toplumumuzdaki çelişkileri vurgulamak ve “Beraberce bunları düzeltelim.” demek gibi bir maksadım yok. Ben başka bir gerçeği ortaya çıkaracağım ama önce sizinle beraber mevcut durumumuzu tespit etmek istiyorum.

Durumumuz şudur: Gencin ve delikanlının edebiyatını herkes yapar. Realitede gence önem vermek yoktur. Bu durum, mevcut durumdur. Bunun üzerinden tartışma yapmamız bize şu toplantıda bir fayda getirmeyecek. Dolayısıyla ben onu konuşmuyorum ama bu olumsuz tabloya karşı söyleyecek bir sözüm var. Ondan sonra da konumuza geçmek istiyorum kardeşlerim.

Biz, Ümmeti Muhammed’in mü’minleriyiz. Elhamdülillah. Dinimiz İslam’dır. Peygamberimiz Muhammed sallallahu aleyhi ve sellemdir. Biz, Ümmeti Muhammed olarak İstanbul eksenli değiliz, Medine eksenliyiz. İstanbul yokken biz Medine’deydik. Hâlâ aklımız ve ruhumuz Medine’dedir çünkü Ümmeti Muhammed’iz, doğru. Ben tatile Sivas’ın bir köyüne gidiyorum, doğru. Trabzon’un bir köyünde yaylada yaz tatili geçiriyorum ama ruhum hep Medine’dedir. Aklım Medine’de takılı kalmıştır.

Biz, Ümmeti Muhammed’iz. Bizim tarzımız, Medine tarzıdır. Medine çocuğuyuz, Medine delikanlısıyız, Medine kızımız şüphesiz. Elhamdülillah. Bunu, nüfusumuz orada kayıtlı manasında söylemediğimi anlıyorsunuz. Biz, kimlik ve anlayış olarak Medineliyiz. Bu nedenle bizim büyüklerimiz, yaşlılarımız, siyasetçilerimiz, idarecilerimiz “Gençler geleceğimizdir.” der ama gençlere iki puanlık bir değer bile vermezler. Toplantılarına bile gençleri katmayabilirler. Bunlar da “Elhamdülillah Müslüman” insandırlar. Bunlar namazlı ve din derdi olan Müslüman insanlar ama onların gözünde şirketleri gençlerden değerlidir. Programlarda gençler, onlar için salonu doldursun diye var olabilir. Böyle bir aksaklığı konuşuyoruz.

Bahsettiğim tenkit ettiğimiz durum, “Bu ne biçim söz, hem yarın bu gençler içindir, gençler için çalışıyoruz diyorsun hem de genci adam yerine koymuyorsun.” şeklindeki mevcut realite, bu

çelişki bize ait değildir; bu Ümmet'e ait bir şey değildir. Biz Medine standartlıyız. Hayat tarzımız, temennilerimiz, özlemlerimiz, hasretimiz Medine'dir.

Güzel Kardeşlerim,

Burada, Medine'de benim dinimin devleti kurulurken mevcut realiteyle hasretimiz arasındaki farkı ortaya koyacağım bir örnek veriyorum: **Benim Ümmeti Muhammed olarak "Benimdir" dediğim bin dört yüz senedir izi üzerinde hayat yaşamaya çalıştığım devletim, kırk yaşını bulmamış Mus'ab'ın eliyle kuruldu.** Onun kaç yaşında olduğu, becerisi ve kabiliyeti hiç önemli değil. Sevgili Peygamberim bir delikanlıya, kendisinin hicret edeceği bir toprak bulmasını ve o hicrete uygun zemini hazırlamasını görev olarak vermiştir. Mus'ab delikanlıdır.

Bugün gençler üzerinden edebiyat vardır, pratik yoktur. Yılda bir defa milli bir görev olarak "Otur buraya, konuş bakalım." diye kameraların önünde sembolik bir şekilde yapılır ama evde, okulda, caddede bir toplantıda, o çocuktur. Kendisinden bir yaş büyük kimse onun yaşında hep çocuktur.

Hayat bir askeri hiyerarşi içerisinde algılanıyor. Hâlbuki Medine'de Müslümanların özü ve gözü olan İslam'ın devletini bir çocuk kurmuştur. Hassan bin Sabit gibi yaşlı sahabenin yanında Mus'ab çocuk yaşıyordu. Tek örnek bu da değildir.

Kardeşlerim,

Peygamber Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem'in İslam'ı, Mekke bulunan Hira'dan alıp Veda Hutbesi'ne getirdiği zamana kadar yüz küsur bin sahabe vardır. Bunlardan ortalama beş-on bin arasındakilerin doğumları, ölümleri ve biyografiyle ilgili kısır da olsa bilgiler vardır. Yani sahabe olarak "Kaç yılında doğdu, kaç yılında öldü, kaç çocuğu vardı, ne görevleri var?" gibi beş binle on bin sahabe arasında ansiklopedik bir bilgiden söz ediyoruz. Bunlardan da İslam'ın ilk insanları olan Hamza, Ömer ve Ali gibi -Allah hepsinden razı olsun- ilk hizmet adamlarının hemen hemen bin tanesinin geniş denilebilecek hayat bilgileri vardır. Bununla ilgili yüzlerce sene önce yazılmış ansiklopedik kitaplar da var.

Değerli Kardeşlerim,

İslam'ın ilk hizmet adamları; Peygamber Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem'in yanı başında O'nun payandası gibi duran, O'nun elleri ayakları durumunda olan ana kadrosudur. Mekke fethedildikten sonra binlerce insan yığınlar hâlinde gelip "Müslüman olduk." dediler; o ayrı. Şimdi de bir milyar olmuş Müslümanlar; o da ayrı. Ama bir de Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem'in ilk çalışmalarını başlattığı, bir şeyler yapmak için gayret ettiği, Bedir'e ve Uhud'a götürdüğü, sağa sola elçiler olarak tayin ettiği ilk nesli, ilk adamları, ilk arkadaşları, yol arkadaşları, cihadını ilk yapan, Kur'an'ını ilk okuyan ve okutanlar, ilk Kur'an öğretmenleri, ilk valileri vardır.

Değerli Kardeşlerim,

Bunların yüzde yetmişe yakını hep otuz yaşın altındakilerdir, Ebubekirler de bunlara dâhildir. Bu, matematiksel olarak kaç yaşında olduğu hemen tespit edilebilecek kadar net olmayabilir. Hepsinin doğum ve ölüm tarihi net olarak elimizde değil ama **çok net bir şey biliyoruz: Üsame, -Allah**

ondan razı olsun- on yedi yaşındayken Peygamber aleyhisselamın başkomutanlık makamını eline aldı. On yedi yaşında ordu kumandanı, başkumandan oldu.

Burada sizinle sosyal bir hesap yapmak istiyorum. On yedi yaşında beş yüz altı yüz kişilik bir orduyu komuta eden bir delikanlı bize göre daha çocuk konumundadır. Daha liseyi bitirmemiş, üniversite imtihanına girmemiş, ÖSS imtihanına ve KPSS'ye hazırlanmamış; düşünebiliyor musunuz?

Bu toplumda on yedi yaşındakinin kız istemeye değil çikolata istemeye bile yüzü yok. "Çocuk, ağzı süt kokuyor, tüyü bitmemiş." Ne dersiniz deyin böyle bir çocuğun ihtiyarlardan oluşmuş Ümmeti Muhammed'in ordusuna kumandan olabilmesi zannedilir bir durum mudur? Sosyal bir vakıa olarak kabullenilir miydi o?

Gerçek nedir? Üsame on yedi yaşında Muhammed aleyhisselamın elindeki kumandanlık sancağını alıp Rum devletinin üzerine yürüdüğü zaman zaten Medine'deki İslam devleti o yaştaki çocuklardan oluşuyordu. Hiç kimsenin bunu tenkit etmeye ihtiyacı da olmadı. "Bu yaşta çocuğa sancak verilir mi?" diye bir soru kimsenin aklına da gelmedi.

Ali'yi, Mekke'nin fethinden sonra şimdi beş altı devlet bulunan Yemen topraklarına kadar olan bölgenin tamamının eyalet kontrolcüsü olarak tayin ettiğinde Ali, yirmi üç yirmi dört yaşındaydı; otuz yaşına gelmemiştii.

Kardeşlerim,

Çok önemli bir nokta. Bu önemli nokta nedir? Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem "Kâinat Devleti" ni delikanlılarla kurdu. Hepsinin yaş kütüğü elimizde değil ve "İhtiyarlar da yoktu." da demiyoruz ama **gençler, bu dünyada ilk defa Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in elinde adam yerine kondular; adam muamelesi gördüler. Meselenin özeti budur.**

Ümmeti Muhammed toplumu için bugünkü gençlerin "Eline cüzdan verilmez, banka kartı verilmez, evlendirilmez, işe yaramaz." tarzda telakki edilişleri ve bu şekilde görülüşleri sun'idir. Bu, bizim Ümmet olarak Müslüman toplum karakterimize aykırıdır. **Bizim karakterimizde on sekiz ve yirmi beş yaşındaki delikanlı, yetmiş beş yaşındaki dedeye aynı Şeriat'a iman eder.**

Güzel Kardeşlerim,

Bir sorum var. O sorumu daha sonra Ashabı Kehf olayıyla perçinlemek istiyorum. Ben içinizden birini kaldırarak "Kaç yaşındasın?" diye sorsam o da bana "On yedi yaşındayım." diye cevap verse ben de "Elli küsur yaşındayım. Sen hangi cins imanla Allah'a iman ettin?" diyerek çarpık bir soru sorsam topluca sizin tepkiniz ne olur? "Bu ne biçim soru?" şeklinde olur. Bu ne demek? İmanın çocukçası, delikanlıcası, orta yaşçası ve ihtiyarcası olur mu? Bu, konfeksiyon çeşidi mi ki "delikanlı iman" diye bir iman olsun? İman ki cennetimizin faturasıdır, Allah ile bağımızın adıdır. İman ki cennet ve cehennem arasındaki çizginin adıdır.

On sekiz, sekiz veya seksen yaşında iman eden aynı imanı ediyor. On yedi veya yüz yedi yaşında aynı cennete giriyor. Cennette bir fark ve yaş standardı yok. Yaş cenneti etkilemiyor. On sekiz yaşında girilecek cehennem, gayya kuyusu, yetmiş yaşında geberip giden Ebu Cehil'in gireceği cehennemdir. Gençlik; cennette ve cehennemde etkili bir unsur değil. Eksi puan değil.

Peki, Müslümanların telakkisinde ve hayata bakışında “Gençler, genç oldukları için arka sıralara otursunlar, onlar zaten önde cep telefonuyla oynayacaklar; arkada otursunlar.” şeklindeki anlayış ne kadar İslam’a yani Medine standartlarına uygundur? Bunu iyice perçinlemek istiyorum. Bu, mevcut büyüklerimizin -diyeyim- “Ağzı süt kokuyor” ifadesi Medine standartlarına aykırıdır.

On iki yaşına gelmemiş çocuk, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem tarafından Taif baş valisi olarak tayin edilmiştir. Çünkü İslam; şehrin baş imamını baş sorumlu kabul ediyor; Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem daha çok Kur’an okuduğu ve ezberlediği için baliğ olmamış ve pantolonu olmayan bir çocuğu Taif’e imam göndermiştir. O çocuk şimdi bir köy camisinde kamet getirse ihtiyarlar namaz kılmazlar ve “Şu kameti yeniden getirin, namazımız olmayacak.” derler. Bugünkü anlayışımız, Medine standartlarının dışındadır. Henüz on beş yaşında olmayan buluş çağına gelmemiş çocuklar, Medine’den Taif’e imam olarak gönderilmişlerdi.

Değerli Kardeşlerim,

Ben gençlerin önünde konuştuğum için beni de genç kabul ederseniz eğer, burada biz gençler olarak kendimize ait bir tenkidimiz de var. Onu konuşacağım ama ondan önce bir çarpıcı olayı daha hatırlatmam gerek.

Kur’an’ımızın yüz on dört suresinden bir tanesi Kehf Suresi’dir. Bu sure, bildiğiniz gibi Ashabı Kehf ile ilgili olayı anlatan suredir. Siz de gayet iyi takdir edersiniz ki Allah Teâlâ Kehf Suresi’nde kıyamet gününe kadar "Bismillahirrahmanirrahim" diye açılıp Allah’ın kitabı olarak okunduğu sürece örnek Müslüman karakter tipini çiziyor. Allah Teâlâ bunun için tarihin derinliklerindeki bir olayı Kur’an’ın yüz on dört bölümünden biri yapıp bize anlatıyor. Hatta Peygamber aleyhisselam Efendimiz’in de bir mağara yolculuğu, hicreti vardır. Kur’an-ı Kerim, bir satırda o hicretten söz ediyor, Kehf Suresi’nde Ashabı Kehf’in mağara yolculuğundan sayfalarca söz ediyor.

Kardeşlerim,

Bu, çok ciddi bir fark. Çünkü Allah Teâlâ Ümmeti Muhammed’e Kur’an üzerinden, cihadından nefis mücadelesine kadar karakter eğitimi aşılarken bunu Ashabı Kehf üzerinden yapıyor. Allah Teâlâ, makam köleliği olmayan Müslüman modelini orada gösteriyor.

Kardeşlerim,

Allah Teâlâ, Kur’an’da Kehf Ashabı’nın olayını anlatırken nasıl başlıyor? **“Onlar Rabblerine iman etmiş gençlerdi.” diyor. Demek ki biz, Medine standartlarından söz ederken aslında Kur’an’ımız da örnek Müslüman modelini gençler üzerinden gösteriyor.**

Buradan bu bölümü tekrar vurguluyorum ve toparlıyorum. Gençlerin “Şu işi beceremez, şunu yapamaz.” şeklinde kıymetleri düşürülmüş bir ortamda tutulmalarının Müslümanca olmadığını, Medine standartlarına uygun olmadığını ve Medine standartlarının bunlardan daha farklı olduğunu belgelemek için bunları söyledim. İnşallah da izah etmişimdir.

Kardeşlerim,

Büyüklerimiz ve yaşlılarımız, gençleri takdir edemeyip çocuk görüyorlar. Beş, on beş, yirmi beş ve otuz beş yaşında da çocuk görüyorlar. Ya “Ağzı süt kokuyor.” ya “Tüyü bitmedi.” ya da “Henüz işi eline almadı.” diyorlar. Artık ne diyorlarsa diyorlar ancak bir nefis muhasebesi yapıp gençler olarak

bizim de itiraf etmemiz gereken bir şey var: **Benim Müslüman genç kardeşlerim de bir türlü büyüdüğüne inanmıyor.** Gerçi bunun da suçlusu kırk kere ona “küçüksün” diyen annesi ve babasıdır. Çünkü insan, kırk kere “deli” deyince deli oluyormuş. Kırk, dört yüz veya dört bin kere “Sen çocuksun.” sözünü duyduktan sonra büyüye de küçük olduğuna inanıyor.

Sorun şimdi çift boynuzlu hâle geldi. Hem büyükler küçükleri büyütmüyor; çınarın dibinde küçük fidan olarak kalmasını istiyor, hem de gençler; Allah, Peygamber aleyhisselam ve bu Ümmet’in topraklarındaki örnek karakterlerine göre büyümüş oldukları, İstanbul’un fethedilecek yaşı geçtikleri, Peygamber aleyhisselamın elinden onun davasının sancağını teslim alabilecek yaşa geldikleri, on yedi yaşını geçtikleri hâlde büyüdüklerine inanmıyorlar.

Bu inanmamayı sabah namazına kalkmadığı zaman görüyorsun: “Daha çocuk, çocuk!” Cep telefonu ile ömrünü heder ederken görüyorsun. Arkadaş seçmeyip köhne bir arkadaş kaosu içerisinde eriyip gittiğinde kendisini tanımayan birisi olduğunu görüyorsun. Zamanını harcarken, sıhhatini heder ederken, geleceğinin planlanmadığı işlerle meşgulken bu “Ben büyümедim.” zafiyeti diliyle dile gelme bile tavırlarında dile geliyor.

Güzel Genç Kardeşlerim,

Birileri gençleri küçük görüyor olabilir ama bizim gençler olarak küçük kalma özrümüz olamaz. Siz kendinizi büyük görmediğiniz sürece kimse size büyüklük sertifikası vermeyecektir. Büyümek zorunda olan sizsiniz.

Çarpıcı ve doğal bir örnek vereyim. Bana gençler dertlerini anlatırken diyorlar ki: “Ben babama ‘Ben evleneyim.’ dedim. O da bana ‘Git oradan!’ dedi.” diyor. Niye “Git oradan.” dedi? diyorum. “Daha sana ev teslim edilir mi? El âlemin kızına yazık, zulmetmiş oluruz.” Dedi, diyor. Kaç yaşındasın? “Yirmi veya yirmi iki” Doğru söylemiş baban, çok doğru söylemiş. Hakikaten senin evlenmemen gerekir. Ancak mahkeme kararıyla evlenebilirsin. Yirmi iki seneden beri adam olduğunu ispat edemedikten sonra sana cep telefonu bile vermemeleri gerekir. Sen, pahalı fatura getirttirirsin. “Ben onlara vakti geldi diyorum.” Sen diyorsun ama gözlerin demiyor. Sabah namazına kalkışın bunu söylemiyor. Muhabbetin, tavrın, arkadaş çevren öyle demiyor. Hâlâ çocukça yaşıyorsun, canın evlenmek isteyince kocaman adam oldun. Bu hormonlu büyümeyi de baban kabul etmedi “Sen birden nasıl adam oldun?” demiştir.

Genç Kardeşlerim,

Burada bizim meselemiz, evlilik meselesi değil. Meselemiz; büyüdüğümüzü Resûlullah aleyhisselatu vesselamın görüp elimize sancak teslim edip etmeyeceğidir. Üniversiteye girdiğinde babana “Babacığım! Ben fakülte dışındaki vakitlerimde öteberi işler yapar harçlığımı kazanırım. Sen bana harçlık verme, zahmet etme” deseydin, ikinci sınıfta para almadığını hissettirseydin, her geldiğinde de yeni projeye gelseydin, arkadaşlarının da lisedeki çocukluk arkadaşları değil filan iş adamı, filan yazar, filan çizlerden oluştuğunu görseydi baban sana “Hadi oradan!” demezdi; seni karşısında adam gibi görürdü. Akşam ayak ayaküstüne atıp babanın yanında dizi film izlerken, yedi yaşında çocuktun. Üniversiteye gittiğin hâlde hâlâ çizgi film izliyorsun. Baban izlediğin filmlere bakıyor, bir de istediğin şeye bakıyor sana “Hadi oradan!” diyor. Sen “Hadi oradan” ı hak etmemeliydin.

Kardeşlerim,

Burada siz, Müslüman genç olarak büyümek zorundasınız. Bu büyüklüğünüzü de bıyıklarınızı uzatarak ispat edemezsiniz. Kimliğiniz büyümeli, karakteriniz güçlenmelidir. Kullandığınız telefondan kullandığınız kelimelere varıncaya kadar büyümek zorundasınız.

Mesela: Sen yirmi iki yaşında bir hanım kızsın. Dört yaşında iken sen teyzene “minnoş abla” derdin. “Minnoş abla, sinnoş teyze” bir şeyler der çocuklar, eğri büğrü konuşurlar; herkesin hoşuna gider. Şimdi sen, İlahiyat Fakültesi’ne gidiyorsun, bayramda buluştun teyzenle “minnoş teyzeciğim” diye espriye devam ediyorsun. Sen hâlâ dört yaşındaki karakterinle tanınmak istiyorsun. “Çok hoş oluyor” dersen işte öyle olunca seni de hâlâ çok hoş çocuk görüyorlar.

Burada bizim oturup sun’i ve inorganik yöntemlerle olmayan büyüme tarzını tespit etmemiz gerekiyor. Çevremizin bizi büyük görmesi çok da önemli değil. Bizim gençler olarak bunu hak edişimiz çok önemlidir. Sen; okuduğun kitap çeşidinden, hayatı kullanma tarzından, oynadığın oyundan izlenebilmelisin.

İlkokula giderken plastik bir topla ömrün geçerdi. Yirmi iki yirmi üç yaşına geldin, sadece topun cinsi değişti, başka bir şeyin değişmedi. Gündem aynı gündem, tuttuğun takım aynı takım, espriler aynı espriler ama istemeye gelince karşımızdakiler büyük isteklere cevap vermiyor.

Kardeşlerim,

Meseleyi en baştan itibaren getirdiğimizde ben sizinle üç konu işledim.

Birincisi; maalesef büyüklerimiz, yaşlılarımız bizimle ilgili uzun edebiyatlar yaptıkları hâlde realitede bizi çocuk görüyorlar.

İkincisi; her ne kadar namaz kılan hacı amcalar, hacı dedeler, siyasetçiler tarafından böyle yapılıyorsa da bu işin aslı bu değildir. Biz Ümmeti Muhammed’iz. Medine’ye inen Kuran’ın ümmetiyiz. Biz böyle değiliz. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem kâinat medeniyetini gençlerin üzerinde kurdu. Ebubekir iman ettiği zaman gençti. Ali, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem’in eli kolu olduğu zaman on yaşında bir çocuktü. Kadınlarda da, erkeklerde de öyleydi.

Üçüncüsü; acı bir gerçek olarak; gençler, büyükler tarafından takdirsizlik görürken kendileri de bu takdirsizliği haklı çıkaracak yanlışlar yapıyorlar.

Kardeşlerim,

Bunun neticesinde siz gençler olarak bu Ümmet’in yarınısınız. Ama bugün, önümde on sekiz yaşında erkek olarak oturan birisi yarın bir bayan olarak karşıma çıkmayacak. Bugün ne ise yirmi sene sonra cinsiyet olarak odur. Ne yazık ki karakter olarak da on sene sonra çok şey değişmeyecek. Dünya meşhurlarının kırk-elli yaşlarındaki tavırları incelendiğinde on yaşındayken de aynı oyunları oynadıkları görülüyor. Bunun Allah tarafından bünyemize konmuş bir şekli var. Bu değişmiyor. Bir de annelerin, babaların, öğretmenlerin, vakıflarda, derneklerde, belediye faaliyetlerinde gençlere kimlik aşıl原因 şahsiyetlerin, -tıpkı çam ağacının yılbaşı kutlamalarından dolayı tepesi kesilince bir daha büyümediği gibi- çocuklarımıza üç yaşından beri “Eşek, yaramaz, haylaz, adam olmazsın.” ifadeleri,

“filancanın çocuğu daha iyi” benzetmeleri gibi psikolojik ve pedagojik hatalar yüzünden çocuklar, büyümesi engellenmiş durumdalar.

On sekiz yaşındaki, yirmi iki yaşındaki delikanlılar, hanım kızlar yirmi sene sonra bu Ümmet’in gençleri, adamları, büyükleri olacaklar ama şimdi değiştiremezsek çok şey değişmeyecek. Bugün minnoş teyze olan, inşallah yirmi sene sonra da Zeynep Gazali olmuyor. Bu dünyada bu oyun böyle oynanmıyor. Şimdi çocukça, ilerde adamca olunmuyor. Bu filmlerde olur. Filmlerde aynı adam on sekiz yaş rolünde oluyor, sonra sakal yapıyorlar altmış yaşına çıkıyor. O filmde öyle oluyor. Hayatta böyle değil. Dünya bu fırsatı kimseye vermiyor. Allah kimsenin kaderini böyle yazmamıştır.

Canım Kardeşlerim,

Bunun için büyüklerinizi takmayın. Öğretmenlerinize bakmayın. Annenizi, babanızı çaktırmadan teğet geçin. “Sen cennetime adaysın.” diyen Allah’a bakın, on beş yaşında yüz yaşındaki mantıkla düşünün. Bu imanla on beş yaşında ölseydin Allah seni cennette, altmış üç yaşında ölen Ebubekir’in yanına koyacaktı. Hayat tarzın niye Ebubekir’in Ömer’in altmış üç yaşındaki kafa yapısına göre olmasın? Herkes küçüklüğü senin için isteyebilir. Herkes sana çocuk diyebilir, sakız verebilirler. Sen niye bunu benimsiyorsun? Büyük düşün! Büyük adam ol. Yirmi sene sonra ne olmayı hayal ediyorsan şimdi onun filizi olmak zorundasın. Bugün kavak filizi inşallah on sene sonra çınar olarak büyüyecek. Böyle bir masal var mı? Bugün seni toprağa kavak olarak yerleştirdiyeler, sen bir daha meyve ağacı olarak büyüemezsin. Sen aşu da tutmazsın. Çünkü meyve asıllı bir ağaç değilsin.

Kardeşlerim,

Elbette, “Tamam, bugünden itibaren ben Allah’ın izniyle büyük adam olacağım. Bu salondan çıktım mı büyüklük projesi başlatılmıştır, kamuoyuna duyurulur.” diye anons yapmanın gereği yok. Bu iş böyle değil. Bunu pratikte bu şekilde uygulayacağız.

Şimdi neler yapabileceğimizi tavsiye ettiğimizi konuşacağız.

Bir; bir kere amentüyle başlattığımız bir iman vardı ya, küçük resimler çizip meleklerle inanıyorduk, buna veda et. Altmış üç yaşında Ümmeti Muhammed’in en büyük adamı olarak ölen Ebubekir’in imanı ile senin imanın aynı. Mini iman, cici iman, makro iman yok. Bir tane Lailaheillallah Muhammedun Resûlullah var. Onu da Ebubekir’le paylaşıyoruz. Önce gençler olarak bizim imanımızın da Ebubekir’in imanı olduğuna iman edeceğiz. Seninki fotokopi iman, silikon iman böyle bir ayrıntı var mı? Bu olunca sabah namazına kalkman da anormal olmuyor. Çünkü zaten seninki fotokopi iman oluyor. Öyle olduğu için de mührü üstünde ıslak imza yok, şeytan sana “Sen üniversitede biraz daha ufak tefek işler yapabilirsin. Seninki zaten Ebubekir’in imanı değil.” diyor. Başlarken yanlış başlıyor. On yedi yaşında, yirmi bir yaşında Peygamber aleyhisselamdanda sancak alabilmek, Bizans’ın karşısına dikilebilmek için senin beşiğinin sallanırken sur sallanıyor gibi sallanması gerekiyordu. Beşik değil surları sallıyorsan, yirmi bir yaşında sur deviriyorsun. Bu kadar basit.

Kardeşlerim,

İfade çok net. Çok kitap okumaktan, kamplara katılmaktan söz etmiyorum. O ayrıntılara girmeye gerek yok. Bir numaralı değiştirilmesi gereken şey; imandır. Allah’a imanımız, peygambere imanımız, cihada imanımız, cennet emelimiz, cehennem korkumuz seksen yaşındaki Osman bin Affan’ın imanı ile aynı olmak zorundadır. Aynı Kur’an’a iman ediyorum. Beş-altı yaşındaki çocuklara

Kur'an öğretilirken "Mushaf'ı abdestsiz tutabilir." denilir. Ama ayeti kimseye çocuk ayeti olarak okutmuyoruz. Fatiha Suresi, çocukla büyüğün aynı haleti ruhiyeyle okuyup iman ettiği Fatiha Suresi'dir. Bunu düzelteceğiz. Çocuk imanı yok. Delikanlı imanı yok. **Zaten bütün imanlar delikanlıca olmak zorundadır. Sarayda zalimin karşısına çıkıp "Biz Arş'ın sahibi Allah'a iman ettik. Sen kim oluyorsun." diyenlerin imanı imandır.** Rahipler kaçacak delik ararken delikanlılar Roma'nın zulmüne isyan ettiler.

Kardeşlerim,

Önce imanımız! Çocuk imanı değil. Mini, cici iman yok, iman imandır. Dolayısıyla cenneti Ebubekir'le paylaşma emelimiz gibi iman kalitesini ve heyecanını da onunla paylaşacağız.

İki, Rabbimizin bu iman için bizi dünyada görmek istediğini anlayacağız.

Sevgili kardeşlerim, can kardeşlerim, yarını Ümmetim'in umudu olarak dolduracak gençleri, bizim sıkıntımız şudur; gençler bugün ilmihal öğreniyorlar, Kur'an tefsiri okuyorlar. Hocaları bile "Bunlar inşallah yirmi sene sonra vakıf başkanı olacaklar. O günlere yetiştiriyoruz." Diyorlar. Bu çürük bir emeldir. On yedi yaşındaki Üsame, "Yarın büyük adam olsun." diye Kur'an öğrenmemiştir. Resûlullah o gün ona gerekli olduğu için Kur'an'ı ona öğretti. İmanınız, ileriki asırlarda meyvesini verecek bir şey değildir. Bugün ağacınız meyveye duracak. Biz bugün için iman ediyoruz.

İmtihanımız şu dünya hayatında bulunduğumuz zaman içindir. Bu dünya hayatını şimdi yaşıyoruz. Bu hayatın yarınının garantisi yok. O zaman pratiğimiz acil olacak. Bir; sen yarın büyük adam olacak mısın? Şimdi baban sana "Hadi oradan git. Onun bunun kızını bize berbat ettireceksin. Sana kız istemeye gitmem. Ağzı süt kokuyor" diyecek. Demesinler istiyor musun? Veya diğer konularda kendin için "büyümüş adam" diyor musun? Sana, "Bu dünyada imanını coşturacaksın." diyorum. Onun için de "Yüksek sesle Kur'an oku!" demiyorum. "Sabah namazlarını şehrin en büyük camisinde kıl!" demiyorum. "Eline bir silah al, meydana çık mücahitliğin görülsün!" demiyorum.

A maddemiz; güneşle yarışacaksın! Güneş sisteminde zaman hatası olmadığı gibi sende de zaman hatası olmayacak. Yirmi dört saatlik dilimleri çöpe fırlatacaksın. Gün yirmi dörde bölündü mü çok israf olur. Dakikalara bölünmüş gün yaşayacaksın. Gününü dakikalara böleceksin. Güneşle yarışacaksın. Güneş doğduğu zaman sen de hayata atılmış olacaksın. Güneş zirveye çıktığında senin de öğlenin gelecek. Filme, maça, geziye, eğlenmeye göre hayatın olmayacak, güneşe göre olacak. Çünkü sen; asra, zamana yemin eden Allah'a iman etmişsin. **Zamana yemin eden Allah'ın zamanı israf eden kulu olmaz.** Şimdi zamanı israf eden kendi geleceğini yakmış olacağı için onun yirmi sene sonrası da bellidir.

A maddemiz; zamanı güneş standartlarında kullanacağız. Yirmi dört saatlik saat kullanmak yok. Yirmi dört çarpı altmış dakikaya bölünmüş bir saat sistemi işleteceksin. Senin bir arkadaşınla muhabbetin olacak. Ona bir itirazım yok. Ama hiçbir zaman öğleden sonra buluşmayacaksın. On dört yirmi üçte buluşacaksın, toplantın on dört yirmi yedide bitecek. Haber bülteni gibi olacak. Füze gibi saniyeleri hesap edersen Merih'e çok rahat gidersen. Ömrünü halk otobüsü gibi kullanırsan sen diğer durağa gidinceye kadar akşam olup mesai biter. Saniyeleri kullanacağız.

B maddemiz; yüz tane elmanın içinde bir domates komiktir. Kasada görüntüyü bozuyor diye onu çıkarıp atarlar. Kimin içindesin, kimlerle berabersin bilmek zorundasın. Uzaktan fotoğrafın çekildiğinde o fotoğraf karesi neyi gösteriyorsa sen osundur. Lafı hiç uzatma. Bir santim ötesi, gerisi

değilsin. Gerisi senin hayalindir, gerçek değil. Çevreni oluştur. Bu çevrende fikir birliği olsun. Bu dünyada iki kişiden fazla bulamazsan -ki zor bulunur- yalnız kalmaya razı olacaksın. Mağaralarda kalacaksın ama karambolde kalmayacaksın. Tek kalacaksın, karma kalmayacaksın. Karmalığa razı olduğun zaman sen bir hiçsin. Yüz tane elmanın içinde bir domatesi atacaklar. “Yok, bulamıyorum.” deme. “Herkes bulamıyorum.” diyor. Demek ki insanlar birbirini aramadığı için bulamıyorlar. Arayınca bulunuyor.

C maddemiz, kesinlikle Allah’ın seni yarattığı karakterin dışında bir işe dadanma. Doktorların önlüğü beyaz diye “doktorluk öğreneceğim” deme. Karakterine uygunsaydı, beyin yapın onun için yaratıldıysa yap. Hocaların sarığı güzel diye hafız olacağım diye uğraşma. Kapasiten varsa, olabilirsen uğraş. Uçakla hep gezerim diye pilot olmak için uğraşma. Başın dönerse sen ilk istasyonda kendini atarsın.

Allah, hepimizi bir gediği doldurmak için yarattı. Tıpkı birimizi kadın, birimizi erkek; birimizi uzun boylu, birimizi kısa boylu, hatta -hikmetine binaen- bazı çocukları özürlü-hasta yarattığı gibi kimimizi filan işi yapaalım, bir başkasını da filanca işi yapsın diye yarattı. Allah’ın bir düzeni var.

Sen, sekiz yaşında iyi bir matematikçi olmak için yaratılmış birisisin. Sekiz yaşında bir filmdeki filanca profesörü merak ettin, onun sosyal filan bölümüne geçmek için uğraşıyorsun. Dikkat et! Şimdi yirmi sekiz yaşındasın. Hayatı başarıyla geçiremiyorsun ama sen hep sekiz yaşından beri derenin akması gereken istikametini dışına doğru taşıyorsun. Sen, Allah’ın yarattığı şeyin dışına taştın. Başarısızlığın ve eriyişin bundan kaynaklanıyor.

Reklama, etkiye ve para kazanma hırsına göre değil Rabbimizin yarattığı kalıba göre olmak zorundayız. Aksi takdirde sen, Ümmet’imin geleceğinde heder edilmiş bir genç olarak bulunursun; hedef bir genç olarak bulunamazsın.

Baban filanca meslekten arkadaşı var diye, onun şirketinde çalışacaksın diye seni onun okuluna göndermesin. Hilkatinle ters düşme. Bu; kadının erkeğe, erkeğin kadına cinsiyet değiştirmesi kadar hatalı bir iştir.

Bütün çocukların Kur'an hafızı olması gerekmiyor, Kur'an'a iman etmeleri gerekiyor. Üç beş tane kabiliyeti olan çocuğumuz da hafız olsun. Otuz sene sonra da “Yürüyen Kur'an” diye insanlar onu seyretsinler. Yüzünü karartacak bir hafız olmasın.

Allah hepimizi bir iş için bir kalıpla yarattı, bunu değiştiremeyiz. Midelerimizi küçültebiliriz ama karakterlerimizi değiştiremeyiz. Şişman olan zayıflayabilir, zayıf olan şişmanlayabilir ama Allah’ın yarattığı yeri değiştiremeyiz. Ne o boşluk dolar ne de sen bir işe yararsın. Ümmet’im iki zarar birden çeker; seni kaybeder, seni kaybederek Allah’ın doldurmak için yarattığı yer dolmadığı için de Ümmet’im adam kaybetmiş olur. Bu; vakıfların, derneklerin, kurs hocalarının, imam efendilerin sadece kendi binaları boş kalmasın diye Ümmet’in çocuklarını pedagojik bir elemeye tabi tutmadan illa bu bina dolsun diye düşünmelerinin sonucudur.

Sen, sadece sizin vakıf Hukuk Fakültesi’ne adam yetiştiriyordu diye zorla hukuk okudun. Nihayetinde hukukçu oldun, seni avukat yaptılar, hâkim yaptılar. Allah seni o alan için yaratmamıştı, karakterin bu iş için değildi. Sen bir sürü zulümle sonuçlanan işe giriştin. Senin hukuk diploman var ama hukuk karakterin yok. Seni yetiştirenler de balığ yaştaiken buna alet olduğun için sen de kıyamet günü hesap vereceksiniz.

Camiyi cami olarak değil de depo olarak kullansak günah oluyor da Allah'ın filan iş için yarattığı bir genci heder edip başka bir alanda israf etmek günah olmuyor mu? Sadece benim vakfım, benim derneğim veya bizim ailenin prestiji olsun diye, "Bizim aileden doktordan başkası çıkmaz." dedirtmek için olacak veya olmayacak bir çocuğu tıp okutup sonunda da eliyle hastaların ahirete erken gitmesine sebep olan bir baba Allah katında mesul değil mi? İkinci maddemizin alt fıkrası: Karakterimizle oynamayacağız.

Sevgili Genç Kardeşlerim,

Eğer bu hayatta "Ben yirmi yaşındayım, elli yaşında ne durumda olacağım?" diye derdim varsa yani Ümmet'imın yarınıyla ilgili bir proje adamı olmak istiyorsam **üçüncü maddem; yirmi yaşındaki kafamı kullanamam. Hesabım elli yaş üzerinde ise elli yaş üzerindeki kafamı kullanacağım.**

Acaba çok mecazi bir şey mi söyledim? Şimdi bana çok soğuk baktınız. **Dinimiz buna "istişare" diyor. "Mürşitle yol al." diyor.** Planların elli yaş üzerine kurulu ama sen şu an on sekiz yaşındasın. On sekiz senelik birikimle otuz iki sene sonrasının hesabını yapıyorsun. Elli yaşına gitsen de üç ay orada misafir kalsan sonra da geri dönsen o zaman neler olacağını görürdün. Elliye gidip on sekize geri dönülmüyor ama ömrü olan herkes on sekizden -inşallah- elliye gidiyor. Allah buna "İstişare edin." diyor. Bu, istişare kuralıdır. Bu işi yaptığın adama da "mürşid" denir.

Herhangi bir genç ne kadar zeki, imtihanlarda ne kadar yüksek puan alan biri olursa olsun hiçbir şekilde otuz sene sonrasını göremez. Mümkün değil. Ben on sekiz yirmi yaşında hayal ettiklerime elli yaşında geri dönüp baktığımda sadece komik tiyatrolar olarak gördüm. Allah hocalarımdan, beni elimden tutup adam yerine koyanlardan yerler gökler dolusu kadar razı olsun. Beni bugünler için hazırladıysa -ki hazırladılar- ben onlara nasıl rahmet temenni etmem. Bana kalsaydı ben, hep İstanbul sokaklarında istediğimi yaparak güya iyi Müslüman olmayı hayal ederdim. Şimdi ya bir çetenin içinde ölmüş gitmiş ya da ömrü zindanlarda çürümüş birisi olurum. **Mürşitsiz kat edilen yol; kar kaldırarak kat edilen yol gibidir.**

Kardeşlerim,

Araba üzeri kar dolu bir yolda giderken istediği sürati yapamaz, on kilometrelik yolu yüz kilometre gibi gitmek zorundadır. Çünkü motorun enerjisi önce önündeki karı itecek ondan sonra yola devam edecektir. O araba onda bir enerjiyle çalışır. Bir genç "Her şeyden anlar, hiç hata yapmaz genç!" olarak böyle yol gider. Elli yaşına geldiğinde geldiği mesafe, en fazla yirmi beş yaşının mesafesidir. Süper planlar yapar. Altmışa geldiğinde yirmi sekiz yaşına ancak gelmiş olur. Yetmiş yaşına geldiğinde de düşünmeye bile takatin kalmaz. Kolesterolünden tansiyonuna kadar sadece doktor ve hastane ararsın.

Mürşit, tıpkı Resûlullah aleyhisselatu vesselamın kölesinin çocuğu olan Üsame'yi elinden tuttuğu gibi tutar. Mürşit bulduğun zaman on yedi sene elinden tutunca tam altmış üç yaşındaki Resûlullah'ın hayalindeki delikanlı olursun, eline sancağı teslim eder. Mesele budur.

Elbette bu mürşit ihtiyacımızı hisseden şeytan, bu ihtiyaç üzerinden bizi sömürecek planlar da yapıyordur. Birileri; beni irşat edecek, mürşidim olacak bahanesiyle sömürüyor da olabilir. Aklın nerede? Üniversiteye hazırlanırken niye her kitaptan çalışmıyorsun da "filanca kitap daha iyi"

diyorsun. Mürşidini de ara, mürşit seç. Üç ay bak; bu mürşit kendine mi çalışıyor, sana mı çalışıyor bir bakiver. Ümmet'ine mi çalışıyor yoksa vakfına veya derneğine mi çalışıyor, bir bakiver.

Gençler,

Kim, içinizden hanginiz, hangi hanım kız, hangi delikanlı kardeşim; tarikatını, cemaatini, partisini, grubunu, şusunu busunu değil Ümmet'ine adam toplamak ve Ümmet'ini büyütme isteyen bir mürşit bulursa ayaklarına kapansın.

Mürşidin en samimi özelliği, konuştuklarıyla uykusuz kalan adam olmalarıdır. Konuştukları onu uykusuz bırakacak. O; dinin ve davanın edebiyatını değil hasretini uygulayacak. Sana beş sene emek verdikten sonra seni yanında tutmayacak; "Git git! Sen de bir yerde mürşit ol." diyecek. Grubunu büyütme derdi olmayacak. Sana dergisini ve kitaplarını satma derdi olmayacak "Sen bunların daha iyisini yazarsın." diyecek. Sana para verecek, senden para almayacak. Üç gün sonra "Geç, namazımızı kıldır." diyecek. Bir hafta sonra "Otur yavrum. Kaç aydır benimle berabersin?" "Üç aydır beraberiz." "Bende bir yanlış gördün mü yavrum? Söyle bakayım." diyecek. Sana tecrübesini verecek, senden de heyecan alacak. Mürşit budur.

Siz adına isterseniz "Şeyh Efendi, Ağabey" deyin, kabulümdür. "Müdür Bey, Başkan, Hacı Baba" deyin, kabulümdür. "Hacı Teyze, Minnoş Hala" deyin, bunları da kabul ettim; yeter ki seni Ümmeti Muhammed'e hazırlasın. Şimdiyi değil elli sene sonrası için, kendisi topraktayken sen ayakta iken sana mesajlar göndereceği günler için çalışan bir adam olsun, bir şeyh hanım olsun. Bunu bul, eteklerine kapan, Allah'a şükret, dediğini yap. Şeriat'a aykırı bir şey yaptığı zaman da "bu hariç" de.

Selman, Ömer'e ne demişti? "Kılıçları görüyor musun? Kılıçlara bak, görüyor musun bu kılıçları, bize öyle yanlış falan söylemeyesin" demişti. Böyle ol, Selman ol. Mazeret hazır: "Ben nereden bileceğim yanlışını?" Dur! Delikanlı, sen beni anlamamışsın. **Mürşidin sana mürşitlik yapıyor da hâlâ Buhari ve Müslim'i okutmadı mı? Bu ne biçim mürşittir? Hâlâ kendi edebiyatını mı sana öğretiyor? Zaten o, seni Kur'an, Resûlullah'ın Sünneti ve Ümmet'in kültürüyle tanıştırdığı zaman mürşittir.**

Gençler,

Babalarınız, anneleriniz veya devlet ricali, siyasetçiler sizi küçük mü görür, büyük mü görür; alimallah hiç ilgilenmem. Nasıl görürlerse görsünler, bu benimle ilgili değildir. **Ben sizi; bu bağı yanık merhum Ümmet'in elli sene sonrası olarak görüyorum. Ümmet'im in geleceği olarak görüyorum.**

İnşallah hanım kızlarımla, delikanlılarımla hep beraber Ümmeti Muhammed'in geleceğini daha mübarek, daha güçlü Medine standartlarına taşıdığımız günleri konuştuk. Onun hasretini dillendirdik. Rabbim bizi ona kavuştursun.

Vel'hamdülillahi Rabb'il âlemin.